

ת"פ 49510/12/19 - מדינת ישראל - רשות האוכלוסין וההגירה נגד א.ר. טופ שייפ מודל בע"מ, אליה חסיד

בית הדין האזורי לעבודה חיפה

ת"פ 49510-12-19

לפני: כבוד השופטת קרן כהן
המאשימה מדינת ישראל - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י ב"כ עו"ד חגית רונן

נגד

הנאשמים 1. א.ר. טופ שייפ מודל בע"מ
2. אליה חסיד
ע"י ב"כ עו"ד יעל גיפס

גזר דין

1. הנאשמת 1 הורשעה בשתי עבירות: האחת, העסקת עובדת זרה ללא היתר כדין בחנות שבבעלותה בניגוד לסעיף 2(א) לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 והשנייה, העסקת העובדת הזרה מבלי שהסדירה עבורה ביטוח רפואי בניגוד לסעיף 2(ב)(3) חוק עובדים זרים (להלן: **הנאשמת והחוק** בהתאמה).

כמו כן, הנאשם 2 הורשע בעבירה של הפרת החובה למנוע את ביצוע העבירות על ידי הנאשמת בניגוד לסעיפים 5, 2(א) ו-2(ב)(3) לחוק (להלן: **הנאשם**).

2. **ביום 28.2.2022** התקיים דיון לשמיעת טיעונים לעונש. במסגרת הדיון נשמעו טענות הצדדים בבקשת הנאשמים כי בית הדין יבטל את הרשעתם וכן טיעונים לעונש, ככל שהבקשה תידחה.

3. יצוין כי **ביום 1.3.2022** התקבלה בקשת הנאשמים לתיקון טעויות סופר שנפלו בפרוטוקול הדיון.

בקשת הנאשמים לביטול הרשעה

טענות הצדדים

4. **הנאשמים** טענו שיש לבטל את הרשעתם בהתאם לסעיף 192 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: **החסד"פ**). נטען כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, איש עסקים שיש בהרשעתו כדי להסב לו נזק כלכלי ותדמיתי רב. דרך המלך היא הליך מנהלי ולא הליך פלילי והנחיות עו"ד קוגן בנוגע למקרים שבהם יוגשו כתבי אישום לא יכולים לגבור על דרך המלך כפי שהותוותה בפסיקת בית המשפט העליון ובחוק העבירות המנהליות. זעקת ההגנות מחייבת את ביטול ההרשעה מכיוון שהנאשמים תמי לב ששילמו ודיווחו לרשויות על העסקת

העובדת הזרה כפי שנעשה בפסק דינה של כב' השופטת גילצר-כץ[1]. כמו כן, ניתן לבטל את ההרשעה גם מהנימוקים שחלף פרק זמן רב ממועד ביצוע העבירה ושההרשעה אינה מידתית כפי שנעשה בפסק דינה של כב' השופטת יהלום[2]. גם בעניין **חברת נמלי ישראל**[3] נקבע כי סעיף 72(ב) לחוק העונשין הוא מקור עצמאי נורמטיבי לאי ענישה וכי ניתן לבטל הרשעה ולחייב בהתחייבות להימנע מביצוע עבירה כעיצום יחידי לצד אי הרשעה. בנסיבות אלה, משמדובר בנאשמים ללא עבר פלילי, אנשים נורמטיביים שהיו תמי לב בעת העסקת העובדת הזרה, דיווחו עליה לרשויות ושילמו את מלוא זכויותיה, יש לבטל את הרשעתם.

5. **המאשימה** טענה כי לא מתקיימים התנאים לביטול הרשעת הנאשמים. ביטול הרשעה ייעשה במשורה ויש להרשיע אדם שנמצא אשם בהליך פלילי. בהתאם להלכה כדי שתבוטל הרשעה יש להוכיח שני תנאים מצטברים שלא הוכחו בענייננו. התנאי הראשון הוא שההרשעה תפגע פגיעה חמורה בנאשם, דבר שלא מתקיים בענייננו, שכן מדובר בעצמאי שבבעלותו שתי חברות ואין חשש שיפוט או שלא יצליח לנהל את עסקיו כפי שעשה עד למועד זה. התנאי השני הוא סוג העבירה, כאשר בענייננו מדובר בעבירות חמורות שבהן הכלל הוא הרשעה. בעניין **זלקינד**[4] נקבע כי עבירות לפי חוק עובדים זרים הן בעלות אופי כלכלי ובמרבית המקרים מדובר באנשים נורמטיביים, אולם נוכח אופיים הכלכלי הן מחייבות הרשעה וענישה מוחשית בעלת אופי כלכלי. ביטול הרשעה פוגעת באפשרות להשיג את התכלית העומדת בבסיס העבירות הללו. שיקולי הרתעה מחייבים את דחיית הבקשה.

התשתית המשפטית

6. בית המשפט העליון פסק בעניין **חברת נמלי ישראל** כי יש להרשיע נאשם שהמיוחס לו הוכח כדין וכי ניתן להימנע מהרשעה **"רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה"**. עוד נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית כשמתקיימים שני תנאים מצטברים. **האחד**, ההרשעה תסב פגיעה חמורה בשיקום הנאשם **והשני**, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה הספציפי על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

7. פסיקה זו אומצה על ידי בית הדין הארצי **בעניין חברת השמירה בע"מ**^[5] אשר פסק שהסמכות להורות על ביטול הרשעה אמורה להיות מופעלת רק במקרים חריגים שבהם מתקיימים נסיבות יוצאות דופן המצדיקות זאת[6].

8. בנוגע לשיקולים שעל בית הדין להביא בחשבון בדונו בשאלה אם יש להרשיע נאשם או לבטל את הרשעתו, פסק בית המשפט העליון **בעניין כתב**^[7] באופן הבא:

"השאלה אימתי ובאילו נסיבות רשאי בית-המשפט לחייב נאשם בשירות לתועלת הציבור ללא הרשעה אינה יכולה להיות מוכרעת לפי שיקולים הרמטיים. עם זאת, רשאי בית-המשפט לקבוע קווים מנחים (Guide Lines), שבלי להיות ממצים, יש בהם כדי להדריך את בתי-המשפט בעניין זה. שיקולים אלה הם שיקולים של שיקום מחד גיסא ושיקולים של אינטרס הציבור מאידך גיסא... שהם בעיקרם שיקולי שיקום: א) האם

מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליו כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה.

מנגד, קיימים גם שיקולים שבאינטרס הציבור ששמים את הדגש על חומרת העבירה ונסיבותיה (גורם שגם שירות המבחן אינו מתעלם ממנו) ועל האפקט הציבורי של ההרשעה. הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההפך שומה עליו לשכנע את בית-המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיווידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי....".

הכרעה

9. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי כי במקרה שלפניי לא מתקיימות נסיבות יוצאות דופן המצדיקות את ביטול הרשעת הנאשמים, מהנימוקים שיפורטו להלן.

9.1. **לעניין חומרת העבירה:** הנאשמת הורשעה בעבירה של העסקת עובדת זרה במשך כשבעה חודשים, ללא היתר כדין וללא ביטוח רפואי והנאשם הורשע בהפרת החובה למנוע את ביצוע העבירות.

בעניין **ניסים**[8] עמד בית הדין הארצי על חומרת העבירה של העסקת עובדים זרים ללא היתר, בזו הלשון: **"מדובר בעבירה חמורה, במיוחד כאשר העסקת עובדים זרים ללא היתר הופכת להיות בעיה חברתית ומוסרית. העסקת עובדים זרים, ללא היתר וללא הפיקוח של החוק ומשרד העבודה והרווחה המבטיח להם תנאי עבודה הוגנים, פוגעת גם בתנאי עבודתם של עובדים מקומיים רבים הצריכים להתחרות בשוק העבודה עם 'עבודה זולה'. אנו מצווים מכוח עקרונות הדמוקרטיה של מדינת ישראל ומורשת ישראל להעניק יחס הוגן לזר. לפיכך אין להטיל קנס סימלי או נמוך על המעסיק פועלים זרים ללא היתר מבלי שקיימים נימוקים מיוחדים...".**

בעניין **אפנגר**[9] עמד בית הדין הארצי על חומרת העבירה של אי הסדרת ביטוח רפואי וקבע כי **"בקשר לעבירה זו ראוי לשוב ולהזכיר כי החובה לערוך ביטוח רפואי לעובד הזר הוספה, יחד עם חובות נוספות, במסגרת תיקון 3 לחוק. עיון בדברי ההסבר להצעת החוק מעלה כי ביסוד הוספתה של חובה זו וחובות נוספות עמדה העלייה במספרם של העובדים הזרים והמצב בו אוכלוסייה גדולה בעלת קשיים אובייקטיביים נוכח אי ידיעת השפה ואי הכרת המערכות בארץ, נותרת ללא גישה לשירותים רפואיים שהמדינה מספקת לאזרחיה. על רקע אלה נקבעה החובה של המעסיק לערוך לעובדו הזר ביטוח רפואי. יודגש כי הפרת חובה זו מהווה עבירה לפי חוק עובדים זרים שהעונש בגינה חמור מהעונש בגין העסקה ללא היתר".**

בענייננו, הנאשמים הורשעו בעבירות על פי חוק עובדים זרים בגין העסקת עובדת ללא היתר וללא עריכת ביטוח רפואי במשך כשבעה חודשים. בהתאם לפסיקה מדובר בעבירות חמורות שיש להרשיע בהן את הנאשמים.

9.2. **לעניין הפגיעה בנאשמים:** לא מצאתי כי קיימת פגיעה חמורה העלולה להיגרם לנאשמים כתוצאה מהרשעתם המצדיקה את ביטולה. הנאשמים לא הצביעו על פגיעה חמורה החורגת ממתחם הפגיעות "הרגילות" העלולות להיגרם לכל נאשם בגין הרשעתו בהליך פלילי עקב ביצוע עבירות של העסקת עובדים זרים ללא היתר וללא עריכת ביטוח רפואי ובגין הפרת חובת הפיקוח על ידי נושא משרה. אין חולק כי הנאשמים הם אנשים נורמטיביים ללא עבר פלילי אולם כפי שנקבע בעניין **זלקינד** מרבית הנאשמים בתיקים של העסקת עובדים זרים ללא ביטוח רפואי הם אנשים נורמטיביים וללא עבר פלילי ואין בעובדות אלה כדי להוביל לביטול הרשעתם. כמו כן, לא ברור כיצד הרשעתם של הנאשמים תגרום להם נזק כלכלי ותדמיתי רב, שכן הנאשמים מנהלים חנות בגדים שניהולה לא אמור להיפגע כתוצאה מהרשעתם. כמו כן, פגיעות אלה הן בגדר הפגיעות "הרגילות" הנגרמות לכל אדם המורשע בהליך פלילי.

אוסף, כי מדברי הנאשם בדיון עולה כי כלל לא הפנים את חומרת העבירה שבה הורשע, כי לא נטל אחריות על מעשיו וכי הוא ממשיך להטיל את האחריות למעשיו על אחרים, דבר המצדיק אף הוא את דחיית הבקשה.

10. נוכח האמור ולאחר שהבאתי בחשבון את מכלול השיקולים שנקבעו בפסיקה לעניין ביטול הרשעה מצאתי שיש לדחות את הבקשה לביטול הרשעת הנאשמים.

העונש שיש להטיל על הנאשמים

טענות הצדדים

11. **המאשימה** טענה כי מדובר בהעסקת עובדת בנסיבות מחמירות, פרק זמן ממושך של כשבעה חודשים, ללא אשרה וללא היתר העסקה. העובדת נכנסה לישראל לעבודה בענף הסיעוד והועסקה כמוכרת בחנות. מדובר בעבירות שנעברו במסגרת משלח ידה של הנאשמת ולכן הקנס המקסימלי לכל אחת מהעבירות שבהן הורשעה הוא 116,800 ₪ וכי הקנס המקסימלי לכל אחת מהעבירות שבהן הורשע הנאשם הוא 58,400 ₪. בהתאם לתיקון 15 לחוק העונש המינימלי לעבירה של העסקת עובדת זרה ללא היתר הוא כפל הקנס המנהלי, דהיינו קנס של 10,000 ₪.

המאשימה הוסיפה כי המניע לביצוע עבירות על פי חוק עובדים זרים הוא כלכלי, בפרט כאשר הן מבוצעות במסגרת משלח יד וכי שיקולי הגמול וההרתעה מחייבים ענישה כלכלית מרתיעה.

לעניין מתחם הענישה - המאשימה ביקשה שלגבי עבירות הנאשמת ייקבע מתחם ענישה בין סכום של 25,000 לסכום של 40,000 ₪ לשלושת העבירות המהוות אירוע אחד ושבוצעו בסמיכות זמנים וכי לגבי עבירות הנאשם ייקבע מתחם ענישה בין סכום של 5,000 ₪ לסכום של 10,000 ₪.

לגבי העונש שיש להטיל על הנאשמים - נטען כי בנסיבות העניין יש להטיל על הנאשמת קנס של 32,000 ₪ לכל העבירות וכי על הנאשם יש להטיל קנס של 7,000 ₪. עוד התבקש בית הדין להורות לנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירות שבהן הורשעו במשך שלוש שנים, שאם לא יוטל עליהם העונש המרבי הקבוע בחוק. המאשימה הוסיפה כי במסגרת השיקולים על גובה הקנס הביאה בחשבון את עברם הנקי של הנאשמים, את השלכת מגפת "קורונה" ואת פרק הזמן שחלף ממועד ביצוע העבירות.

12. **הנאשמים** טענו כי אין לזקוף לחובתם את הכפירה באשמה וניהול ההליך המשפטי, כי יש להביא בחשבון שמדובר בעבירות מנהליות ובכתב אישום יזום וכי מדיניות הענישה היא על הרף התחתון. מדובר באירוע חד פעמי וניהול ההליך מדיר שינה מעיניו של הנאשם במשך ארבע שנים. האינטרס החברתי מחייב שלא לפגוע בהליך הפלילי ובאמון הציבור בבתי הדין. האפקט ההרתעתי הושג שכן הנאשמים מתגוננים בהליך הפלילי שהוא הליך זר להם ולעולמם. תכלית החוק לא נפגעה מכיוון ששולמו כל זכויות העובדת. עוד נטען כי לא מדובר בעבירה כלכלית ואין להגדירה ככזו וכי הנאשמים לא הרוויחו דבר מהעסקת העובדת הזרה. יש לקחת בחשבון את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, את עברו הנקי של הנאשם, את מגפת "קורונה" ואת העובדה שמדובר באדם נורמטיבי. הנאשם והחברות שבבעלותו מצויים בקשיים כלכליים רבים ויש להם חובות גבוהים. הנאשם אינו משתכר מהעסקים ואינו מושך משכורות.

בהתאם לפסקי הדין שניתנו בשנת 2021 מתחם הענישה להעסקה שלא כדין הוא בין סכום של 4,000 ₪ ל-28,250 ₪ כשמדובר במסתנן, בהעסקת ארבעה עובדים זרים ובתקופת העסקה של שלוש שנים וכי בעבירה של אי עריכת ביטוח רפואי המתחם הוא בין 4,000 ₪ ל-10,000 ₪ אולם לרוב הוא עד 5,000 ₪. לעניין עבירה של הפרת חובת הפיקוח על ידי נושא משרה מתחם הענישה הוא בין 2,000 ₪ ל-14,500 ₪ אולם לרוב הוא בין 5,000 ₪ ל-8,000 ₪.

הכרעה

13. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 יש לגזור את עונשם של הנאשמים תוך מתן עדיפות לעקרון ההלימה. על פי עקרון זה העונש הראוי לנאשמים נגזר ממידת אשמתם ומחומרת מעשיהם כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין.

14. ישנם שלושה שלבים במנגנון גזירת העונש: בשלב הראשון, יש לבחון אם העבירות מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. בשלב השני, יש לקבוע את מתחם הענישה לכל אירוע בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. בשלב זה לא מובאות בחשבון נסיבותיהם האישיות של הנאשמים. בשלב השלישי, יש לגזור את העונש המתאים לנאשמים בתוך המתחם שנקבע.

השלב הראשון - האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים?

15. במקרה שלפניי קיימת הסכמה כי מדובר במקרה אחד של העסקת עובדת זרה בחנות ללא היתר וללא ביטוח

רפואי.

השלב השני - קביעת מתחם הענישה

16. כאמור במסגרת מתחם הענישה יש ליתן משקל לחומרת העבירות של העסקת עובדים זרים שלא כדין וללא עריכת ביטוח רפואי ולערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוען, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

כלומר, בעת קביעת מתחם הענישה יש להביא בחשבון את הצורך ההרתעתי; את הפגיעה בעובדים הזרים בשל היעדר פיקוח על תנאי העסקתם; את הפגיעה במדיניות הכלכלית האוסרת על העסקת עובדים זרים ללא היתר, תוך פגיעה עקיפה בהיקף האבטלה ובעובדים הישראליים; את החשש שהמניע לביצוע העבירה הוא במקרים רבים כלכלי ולכן יש צורך בעונש כלכלי אפקטיבי; את הרצון להבטיח קיום בכבוד; את העובדה שעבירות על חוק עובדים זרים נקבעו כעבירות מנהליות וכי מחוקק המשנה סבר שקנס מנהלי בסכום של 5,000 ₪ הולם את חומרת העבירות ואמור להרתיע מביצוען.

17. בנוסף יש להביא בחשבון את התיקון לחוק שבו נקבע כי נקודת המוצא בעבירה של העסקת עובד זר צריכה להיות כפל הקנס המנהלי למעט מקרים מיוחדים.

18. באשר למתחם הענישה אני סבורה כי בהתחשב באמור לעיל, במדיניות הענישה כפי העולה מגזרי הדין שניתנו על ידי בתי הדין האזוריים ובית הדין הארצי^[10] ובעובדה שמדובר באירוע אחד, מתחם העונש ההולם בגין כל אחת מהעבירות שביצעה הנאשמת - עבירה של העסקה ללא היתר כדין ועבירה של אי הסדרת ביטוח רפואי - הוא בין כפל הקנס המנהלי לבין 30% מהקנס הפלילי המקסימלי, דהיינו בין סכום של **15,000 ₪** לבין סכום של **35,040 ₪** (116,800 x 30%).

19. כמו כן, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לנושא משרה בגין הפרת החובה למנוע את ביצוע של כל אחת מהעבירות לפי סעיף 5 לחוק הוא בין סכום של **5,000 ₪** לבין **10,000 ₪**.

השלב השלישי - עונשם של הנאשמים הספציפיים

20. בבואי לגזור את דינם של הנאשמים, מצאתי לנכון לתת משקל לשיקולים הבאים:

האחד, מדובר בעבירות שנעשו במסגרת עיסוקה של הנאשמת ושהמניע לביצוען היה כלכלי. כמו כן, הנאשמים לא הסדירו עבור העובדת ביטוח רפואי דבר שהוביל לחסכון בהוצאות העסקתה. כלומר, מדובר בהעסקת עובדת זרה במסגרת עיסוקם של הנאשמים, ממניע כלכלי מובהק.

השני, העבירות שבוצעו על ידי הנאשמים, קרי - העסקת עובדת זרה ואי הסדרת ביטוח רפואי לאותה עובדת, הן עבירות חמורות שיש לשרשן. כמו כן, מדובר בעובדת שהועסקה פרק זמן ארוך של כשבעה חודשים ושהעסקתה ללא היתר פוגעת בה ובתנאי עבודתם של עובדים מקומיים הנאלצים להתחרות בשוק העבודה עם עובדים

המועסקים ללא היתר.

השלישי, הנאשמים לא הפנימו את חומרת העבירות שביצעו, לא הביעו חרטה על ביצוען ואף ניסו להצדיק את מעשיהם ולהטיל את האחריות על רואה החשבון שלהם.

הרביעי, הנאשמת הנפיקה לעובדת הזרה תלושי שכר כדין ושילמה את המיסים לרשויות בהתאם לחוק. כמו כן, הנאשמת שילמה לעובדת הזרה את כל זכויותיה בגין תקופת העסקתה.

החמישי, מצבו הכלכלי של הנאשם והחברות שבבעלותו, מגפת "קורונה" שהשפיעה על עיסוקיו, מצבה הרפואי של רעייתו והיעדר עבר פלילי.

21. בהתחשב במכלול השיקולים ומתוך ראיית העיקרון המנחה של הלימה, שוכנעתי כי מוצדק במקרה זה להטיל על הנאשמים עונשים הנמצאים במתחם הענישה שנקבע, כפי שיפורט להלן.

הנאשמת 1:

21.1. הנאשמת תשלם קנס בסכום של **20,000 ₪** בגין העסקת עובדת זרה ללא היתר וללא עריכת ביטוח רפואי בניגוד לסעיפים 2(א) ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים.

הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים ורצופים, החל מיום 10.5.2022 ואילך.

21.2. הנאשמת תחתום על התחייבות בסכום של **116,800 ₪** להימנע מביצוע עבירה לפי חוק עובדים זרים למשך שלוש שנים מהיום.

הנאשם 2:

21.3. הנאשם ישלם קנס בסכום של **6,000 ₪** בגין הפרת החובה למנוע את ביצוע העבירה של העסקת עובדת זרה ללא היתר, בניגוד לסעיף 5 לחוק עובדים זרים. הקנס ישולם ב-20 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 10.5.2022 ואילך.

21.4. הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של **58,400 ₪** להימנע מביצוע עבירה לפי חוק עובדים זרים למשך שלוש שנים מהיום.

22. בהתאם להסכמת הצדדים ישלח גזר הדין בדואר.

ניתן היום, א' אדר ב' התשפ"ב, (04 מרץ 2022), בהעדר הצדדים.

עמוד 7

[1] הע"ז (ת"א) 66898-12-14 מדינת ישראל נ' ויזניץ מרכז סיעודי בתי הורים בע"מ, (13.4.2016).

[2] הע"ז (ת"א) 33342-05-10 מדינת ישראל - משרד התמ"ת נ' ג.מ. לירן בניה ופיתוח בע"מ, (10.5.2015).

[3] רע"פ 8487/11 חברת נמלי ישראל - פיתוח ונכסים בע"מ נ' מדינת ישראל-המשרד להגנת הסביבה, (23.10.2012) (להלן: עניין חברת נמלי ישראל).

[4] ע"פ (ארצי) 33112-09-15 מדינת ישראל נ' זלקינד, (18.7.2017) (להלן: עניין זלקינד).

[5] ע"פ (ארצי) 50155-08-10 חברת השמירה בע"מ נ' מדינת ישראל-משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה, (6.11.2012); ע"פ (ארצי) 6291-05-10 א. כפיר אחזקות בע"מ נ' מדינת ישראל, (31.1.2012)

[6] ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, (21.8.1985); ע"פ 2085/95 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 (1997); ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל, (31.12.2007); ע"פ 3301/06 ביטי נ' מדינת ישראל, (31.10.2006); עניין זלקינד.

[7] ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 (1997) וכן ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, (4.9.2007); ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל, (3.12.2007)

[8] ע"פ (ארצי) 1001/01 מדינת ישראל - ניסים, (17.6.2002).

[9] ע"פ (ארצי) 21578-01-15 מדינת ישראל - אפנגר, (21.2.2017).

[10] ראו לדוגמא: ע"פ (ארצי) 22/10 מדינת ישראל - שוסטרמן, (11.11.2010); הע"ז (ארצי) 1649/08 מדינת ישראל - רייס, (24.6.2012).